

Arrest

nr. 149 434 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 8 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS loco advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 oktober 2012 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 december 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 maart 2014 en op 21 augustus 2014.

1.3. Op 5 november 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit de grenszone tussen India en Bangladesh. U verklaart te zijn geboren in een enclave ("chitmahal") genaamd Teluk/Gotamari, Hatibandha, Lalmonirhat. Deze enclave zou, volgens u, binnen Bangladesh liggen, maar een Indische enclave zijn. Door de specifieke situatie van uw dorp zou u geen nationaliteit hebben en in onveiligheid leven. U zou er in angst leven voor de Indische grenspolitie en de Bengaalse politie en door de Bengalen gehaat worden. Op 24 december 2010 zou S.(...), een Bengaalse vriend van u, door de Indische grenswacht vermoord zijn. U zou er door zijn familie van beschuldigd worden de Indiërs gevraagd te hebben hem dood te schieten en door hen bedreigd zijn. Omwille van deze feiten en omdat u een betere toekomst wilde, zou u op 10 januari 2011 uw land verlaten hebben. U zou over land, via Benapol (Bangladesh) naar Jammu & Kasjmir (India) gereisd zijn, waar u ruim een maand gebleven zou zijn. Van daaruit zou u, via Pakistan, Iran en Turkije, verder gereisd zijn naar Griekenland, waar u ongeveer anderhalf jaar zou verbleven hebben. Via Italië en Frankrijk zou u eind oktober 2012 naar België verder gereisd zijn. U zou op 28 oktober 2012 aangekomen zijn in België, waar u de volgende dag asiel aanvraag.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: twee Indische eigendomsdocumenten (origineel en kopie), de vertaling het tweede Indisch document waarvan u enkel een kopie voorlegde, een krantenartikel, twee documenten betreffende het overlijden van een persoon in uw beweerd regio van herkomst en de vertaling van die documenten, een ander Indisch document betreffende de eigendom van grond, een belastingdocument, vijf pagina's met eigen notities en vier enveloppen die u blijkbaar vanuit Bangladesh zijn opgestuurd.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u geen enkel identiteitsdocument neerlegt. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij de bevoegde asielinstanties door middel van overtuigende stukken niet alleen zijn relaas maar zeker ook zijn identiteit en nationaliteit aantoonst. U stelt dat u nooit over een identiteitsdocument beschikt heeft, aangezien u door de specifieke situatie van uw dorp ("chitmahal") geen nationaliteit heeft en van uw overheid geen documenten zou kunnen krijgen (gehoorverslag CGVS1, pp. 7-8). U verklaarde dat uw vader wel de Indische nationaliteit zou gehad hebben, alsook een Indische 'voter ID card' (gehoorverslag CGVS2, p. 11), maar dat hij, wanneer de grens tussen beiden landen werd afgebakend in 1992-1994, er voor geopteerd zou hebben aan de Bengaalse kant te blijven wonen omdat zijn gronden daar lagen. Jullie zouden vanaf dat moment niet meer naar India zijn kunnen gaan (nadien zei u dat uw vader dat wel bleef kunnen, tot aan zijn dood). U verklaarde dat u daarom geen nationaliteit zou hebben. U verklaarde nooit geprobeerd te hebben om zelf de Indische nationaliteit te verkrijgen, omwille van de reden dat u niet naar de andere kant van de grens (India) kon gaan. U werd er dan door het CGVS op gewezen dat uw vader volgens uw verklaringen wel degelijk de Indische nationaliteit zou hebben gehad, u verder vóór het bouwen van de grens geboren bent én op dat moment ook nog naar India kon gaan. Aldus had u uw nationaliteit kunnen verzekeren op dat ogenblik. U gaf dan aan dat u op dat moment nog geen achttien jaar oud was. Los van het feit dat deze leeftijdsgrens betrekking heeft op het verkrijgen van identiteitsdocumenten eerder dan nationaliteit op zich (wat u ontkende), werd u er door het CGVS ook op gewezen dat u ook bij uw vlucht uit uw regio langs India bent gepasseerd en ook dan blijkbaar de Indiase autoriteiten niet heeft gecontacteerd. Evenmin blijkt dat u nadien de Indiase overheid in Europa contacteerde om uw nationaliteit of documenten daarvan aan te vragen. U verbleef langere tijd in Griekenland en reisde door Italië en Frankrijk naar België. Nergens hebt u blijkbaar de moeite genomen om de Indiase ambassade te contacteren, hoewel u er van uit gaat dat u de Indische nationaliteit toekomt. U bevestigde dat u nooit heeft geprobeerd om de Indische nationaliteit te verkrijgen, ook niet tijdens uw reis door India, en gaf daarvoor als uitleg dat u niet kon bewijzen waar u woonde. U zou zich hier ook nooit ernstiger naar geïnformeerd hebben dan het aan de mensen uit India te vragen, die u verteld zouden hebben dat het niet kon (gehoorverslag CGVS1, pp. 8-9). Dat u uw nationaliteit niet zou kunnen opnemen wegens gebrek aan bewijzen komt wel zeer bevreemdend over. U legde immers voor het CGVS wél eigendomsdocumenten voor die u van de Indische autoriteiten zou verkregen hebben. Er door het CGVS op gewezen dat uw vader wel de Indische nationaliteit had en u ook over eigendomsdocumenten beschikte, gaf u als uitleg dat jullie er geen huis hebben en daarom geen nationaliteit kunnen verkrijgen. Deze uitleg kan niet overtuigen, des te meer u het niet eens geprobeerd hebt om de Indiase autoriteiten te contacteren. Bovendien gaf u daarbij plots ook aan dat uw broer het wel geprobeerd zou hebben (gehoorverslag CGVS2, p. 13), hetgeen eerder als een loze bewering overkomt om enige zin voor initiatief te laten blijken. U legde trouwens ook dit belangrijke

identiteitsdocument van uw (intussen overleden) vader niet voor, en gaf ook de indruk daar niet veel moeite voor gedaan te hebben. U verklaarde geen idee te hebben waar het document zich zou bevinden, u vertelde louter dat u het wel aan uw broer zou gevraagd hebben, maar dat hij er niets van wist. U gaf aan dat het document toch geen waarde meer had omdat uw vader toch overleden was. U kon het document echter ook niet beschrijven (gehoorverslag CGVS2, p. 11). Gezien de ernst van de situatie en het belang van nationaliteit voor iemand uit uw vermeende grensregio, kan het CGVS verwachten toch dat u er beter van op de hoogte zou zijn of toch meer moeite zou doen om deze documenten voor te leggen. **Bovendien** zou uw vader volgens uw verklaringen ook over een rantsoenkaart beschikt hebben, maar deze legde u evenmin voor. U kon deze ook niet beschrijven, u wees enkel naar een wit blanco A5 blad (gehoorverslag CGVS2, p. 11). Wat er ook van zij, het gebrek aan moeite van uw kant om de Indiase autoriteiten te contacteren of desnoods op andere wijze uw beweerde Indiase nationaliteit op te nemen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dat u helemaal vanuit uw geboorteregio naar België zou vluchten zonder eerst te proberen uw problemen aldaar op te lossen, komt niet geloofwaardig over.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat de documenten die u wél voorlegt, niet kunnen overtuigen. Sommige stukken die u voorlegde, meerbepaald betreffende de eigendom van gronden, dragen stempels van het jaar 2013. Uw redenering dat u niet naar India kon of dat u niet de Indiase nationaliteit zou kunnen verkrijgen/ opnemen of dat u geen bewijzen zou kunnen verkrijgen komen daarmee weinig aannemelijk over. Dat u van de Indiase overheid geen hulp zou verkrijgen of dat ze u zouden weigeren als Indiër te erkennen, maar dat diezelfde overheid wel stukken voor u zou opstellen en afstempelen nog in 2013, nadat u reeds in België was, komt niet aannemelijk over. Het is trouwens opmerkelijk dat de vertaling die u zelf voorlegde van één van deze stukken, melding maakt van een andere naam dan die u zelf opgaf voor uw vader. Het document heeft het namelijk over Md. J.(...) M.(...) M.(...), zelf gaf u als naam van uw vader Z.(...) M.(...) J.(...) op (DVZ Verklaring, pt. 12, gehoorverslag CGVS1, p. 9). Uw verklaring dat u deze documenten via een onbekende Indiër van een officieel kantoor in India zou kunnen hebben verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS1, p.7), kunnen evenmin echt overtuigen. U had elders trouwens nadien aangegeven dat uw broer er zelf voor naar India gegaan is, in tegenstrijd met uw eerdere verklaringen (gehoorverslag CGVS2, p. 4). Ook het volgens uw verklaringen originele belastingdocument van uw vader kan niet overtuigen. De naam van uw vader is er overduidelijk nadien opgeschreven, dus handmatig gecorrigeerd wat zeer bevreemdend is voor een officieel document. Hierop gewezen door het CGVS, antwoordde u louter dat dat normaal is (gehoorverslag CGVS2, pp. 5-6). Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat deze documenten u per DHL enveloppes werden opgestuurd vanuit Bangladesh. Het CGVS wijst op bepaalde informatie waarover het beschikt en waaruit blijkt dat het in Bangladesh niet moeilijk is om, desnoods via corruptie, valse of vervalste documenten te verkrijgen.

Verder zijn uw verklaringen over uw beweerde regio van herkomst zelf in geen geval overtuigend. Zo is het uiterst merkwaardig dat u op de vragenlijst van het CGVS die u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) invulde -verkeerdelijk- sprak over de "BASF", wanneer u het over de Indische grensmachten had (CGVS Vragenlijst, pt. 3.5; DVZ Verklaring, pt. 13 & 17). Volgens toegevoegde informatie is de afkorting van deze grenswacht wel degelijk "BSF" (volledig: Border Security Force). Het CGVS erkent dat u tijdens het gehoor op het CGVS wel de afkorting "BSF" gebruikte, maar vindt het desalniettemin uiterst bevreemdend dat u deze naam verkeerd zou uitspreken indien u werkelijk uit die regio afkomstig zou zijn en er zulke problemen met de grenswachten gekend zou hebben. Het CGVS voegt er hierbij volledigheidshalve ook aan toen dat uw verklaringen voor de DVZ werden afgenomen met behulp van een tolk die de Bengaalse taal machtig is en u deze na afloop ondertekende, nadat ze u werden voorgelezen. **Voorts** verklaarde u voor de DVZ dat u afkomstig bent uit Chitmagol, Gotamari (dorp), gelegen in Hatibanna, Lalmonirhat. U corrigeerde nadien nog wel uw naam, maar opmerkelijk, niet de naam van uw sub-district, die eigenlijk Hatibandha had moeten zijn. U gaf dit wel correct weer op het gehoor op het CGVS, alwaar u ook liet optekenen dat de volledige naam van uw chitmahal eigenlijk "Gotamari 218 Taluk chitmahal" is (gehoorverslag CGVS1, p.4). Dat u dit dan niet eerder bij de DVZ had opgegeven is op zich reeds bevreemdend, bovendien gaf u ook aan dat 218 het nummer van uw chitmahal is. Uit toegevoegde informatie blijkt inderdaad dat de verschillende Indo-Bengaalse enclaves nummers hebben, maar blijkt nummer 218 niet te bestaan en heeft de enclave in Gotamari ook een ander nummer. Gevraagd naar een uitleg hiervoor, gaf u louter aan dat u er zeker van was dat het dit nummer is, dat iedereen dat zo zegt (gehoorverslag CGVS2, p. 8), wat uiteraard geen afdoende uitleg is. Het CGVS vindt het zeer opmerkelijk, zeker gezien u uw regio van herkomst beweert te hebben moeten verlaten omwille van een territoriale kwestie, dat u zulke fouten zou maken. **Ook** in dit verband merkt het CGVS op dat u tijdens het tweede gehoor op vraag van het CGVS enkele bladzijden afgaf met notities, waarop u naar eigen zeggen uw hele reisweg en relaas had uitgeschreven (zie groene map; gehoorverslag CGVS2, p. 9). **Verder** legde u uiteenlopende verklaringen af over de moskee die zich in uw regio zou bevinden. Tijdens het eerste gehoor op het

CGVS had u immers gezegd dat u zelf naar de moskee in Doikhaoa Bazar ging, maar gaf u aan dat u de naam van de moskee alsook die van de imam was vergeten (gehoorverslag CGVS1, p. 12). Op het tweede gehoor op het CGVS liet u echter optekenen dat er in Gotamari wel een moskee was, maar dat u er niet naartoe ging omdat dat niet kon. Gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen, ontkende u gezegd te hebben dat u naar de moskee ging (gehoorverslag CGVS2, pp. 8-9), wat niet blijkt uit het verslag van uw eerste gehoor. Bovenstaande argumentatie toont aan dat het niet geloofwaardig is dat u gedurende een lange periode in deze regio gewoond heeft en er dergelijke problemen met de grenswachten heeft ondervonden.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen en doen het vermoeden ontstaan dat u uw werkelijke regio van herkomst en nationaliteit voor het CGVS wil verbergen. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de asielinstanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). **Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan het CGVS zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.**

Ten slotte een opeenvolging van tegenstrijdige en opmerkelijke verklaringen over verschillende kernelementen van uw asielrelaas kan het CGVS ook geen enkel geloof hechten aan uw asielrelaas, hetgeen nogmaals verder doet vermoeden dat u niet uit die regio afkomstig bent. **Om te beginnen** legde u opmerkelijke en uiteenlopende verklaringen af over de Bengaalse vriend van u, die vermoord zou zijn door de Indische grenswacht, een moord waarbij u ook van medeplichtigheid beschuldigd zou zijn en die mede de aanleiding voor uw vlucht zou zijn, alsook over zijn familie. Op de vragenlijst van het CGVS had u immers verklaard dat uw vriend S.(...) heette (CGVS Vragenlijst, pt. 3.5), op het eerste gehoor op het CGVS liet u optekenen dat hij S.(...) R.(...) heette, maar sommigen hem S.(...) noemen (gehoorverslag CGVS1, p. 15; gehoorverslag CGVS2, p. 14). U legde naar eigen zeggen overlijdensdocumenten neer (dit blijken documenten voor overname van het lijk te zijn), maar deze maken merkwaardig genoeg echter melding van een andere naam. Een van deze documenten heeft het over S.(...) M.(...), 22 jaar oud, zoon van G.(...) M.(...). Het andere document heeft het over Md. S.(...), 20 jaar oud, zoon van Md. F.(...) (handmatig gecorrigeerd naar G.(...)) H.(...), verderop stelt dit document ook dat het slachtoffer Md. A.(...) A.(...) heet. Dat u twee dermate uiteenlopende 'officiële' documenten voorlegt, ondermijnt de waarde ervan al helemaal. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ook aangetast door het feit dat het CGVS een krantenartikel terugvond over dit incident, een artikel dat het echter heeft over M.(...) S.(...), 20 jaar oud, zoon van G.(...) H.(...) (blauwe map). Ook over de naam van de vader van uw vriend, die u nadien zou beschuldigd hebben medeplichtig te zijn aan de dood van zijn zoon, legde u uiteenlopende verklaringen af. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS gaf u op dat zijn vader G.(...) H.(...) heet (gehoorverslag CGVS1, p. 16), tijdens het tweede werd dat G.(...) A.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 15), wat zeer bevreemdend is. Bovendien bleek u ook de naam van de broer van uw vriend niet te kennen, wat opmerkelijk is gezien het feit dat u beweerde uw vriend reeds jarenlang te kennen, wekelijks thuis bij hem langs te zijn gegaan en zijn broer ook aan uw broer deze documenten over het overlijden zou hebben overgemaakt (gehoorverslag CGVS1, p. 16; gehoorverslag CGVS2, pp. 15-16). **Daarnaast** is het op zich ook al weinig aannemelijk dat u, die beweerde jarenlang bevriend geweest te zijn met S.(...), er net door zijn familie van werd beschuldigd medeplichtig te zijn aan zijn dood. Het CGVS heeft dan ook het vermoeden dat u zich probeert te beroepen op bestaande feiten die iemand anders zijn overkomen. **Voorts** legde u uiteenlopende en opmerkelijke verklaringen af over de feiten zelf en de afloop ervan. **Zo** verklaarde u tijdens het tweede gehoor op het CGVS dat uw vriend werd neergeschoten nadat hij met zijn fiets tot bij u was gekomen om u meststof te brengen. Pas op de terugweg, van de chitmahal naar Bangladesh zou hij zijn neergeschoten. Gewezen op het feit dat het merkwaardig is dat iemand die in die richting gaat, zou neergeschoten worden door de Indische grenswacht, verklaarde u plots dat ze moeten gedacht hebben dat hij iets smokkelde in zijn riksja. Het CGVS erkent dat u eerder verklaarde dat uw vriend doorgaans met zijn riksja naar u kwam, maar wijst erop dat u het CGVS zelfs nog bevestigde dat hij die keer met de fiets was gekomen (gehoorverslag CGVS2, pp. 15-16). **Ten slotte** merkt het CGVS hierbij op dat u op vraag van het CGVS, tijdens het tweede gehoor, enkele bladzijden afgaf met notities, waarop u naar eigen zeggen uw hele reisweg en relaas had uitgeschreven om het beter te kunnen onthouden (zie groene map; gehoorverslag CGVS2, pp. 9-10). Dit lijkt meer op misbruik van asiel,

immers kan van asielzoekers verwacht worden dat ze vertellen wat hen is overkomen. Aangezien de impact van een vertrek of vlucht uit uw regio van herkomst, kan verwacht worden dat u uit zichzelf zulke zaken kan vertellen zonder hulp van notities.

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat u in geen enkel van de andere Europese landen waar u doorreisde asiel aanvroeg. Nochtans kan van iemand die zijn land diende te ontvluchten wegens een vrees voor vervolging en die nadien internationale bescherming vraagt, redelijkerwijze verwacht worden dat hij die aanvraag tot bescherming indient van zodra dit mogelijk is, meer dan van zodra dit hem wenselijk lijkt.

Zodoende heeft u de Belgische asielinstanties geen zicht gegeven op de redenen van uw vertrek, daar zowel uw staatloosheid, uw regio van herkomst als uw problemen ongeloofwaardig zijn. Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het dossier die de toekenning van een Subsidiaire Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 en de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel “*La grande brasserie des terres. Inde*” van Action solitaire tiers monde, het artikel “*14 millions de paysans sans-terres en Inde derrière Rajagopal: une pression sur les élections législatives?*” van Conflictualités et méditations van 15 april 2014, het artikel “*Inde – Bangladesh: La fin d'une frontière en trous de gruyère*” van Courier International van 9 september 2011 en het artikel “*Life inside no-man's-Land: Welcome tot Poaturkuthi – one of 70 Bangladeshi enclaves inside India*” van The Independent van 27 augustus 2013.

2.2.2. Overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet laat verwerende partij op 17 juni 2015 aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft een artikel van de website van Al Jazeera getiteld “*India and Bangladesh seal land-swap deal*” van 6 juni 2015 waaruit blijkt dat India en Bangladesh een overeenkomst gesloten hebben waardoor het mogelijk wordt voor de inwoners van de grenszones tussen beide landen om hun nationaliteit te kiezen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen enkel identiteitsdocument neerlegt en zijn bewering dat hij geen nationaliteit heeft en dat hij de Indische nationaliteit niet zou kunnen verkrijgen niet kan overtuigen, des te meer omdat hij nooit geprobeerd heeft om de Indische nationaliteit te verkrijgen, hoewel hij ervan uitgaat dat hem de Indische nationaliteit toekomt, hij bovendien het Indische identiteitsdocument en de rantsoenkaart van zijn (intussen) overleden vader niet voorlegt en hij deze documenten ook niet kan beschrijven, (ii) de documenten die hij wél voorlegt niet kunnen overtuigen, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (iii) zijn verklaringen over zijn beweerde regio van herkomst zelf in geen geval overtuigend zijn, (iv) een opeenvolging van tegenstrijdige en opmerkelijke verklaringen over verschillende kernelementen van zijn asielrelaas maakt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas, hetgeen nogmaals doet vermoeden dat hij niet uit de door hem beweerde regio afkomstig is en (v) hij in geen enkel van de Europese landen waar hij doorreisde asiel aanvroeg terwijl van iemand die zij land diende te ontvluchten wegens een vrees voor vervolging en die nadien internationale bescherming vraagt redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij die aanvraag tot bescherming indient van zodra die mogelijk is, meer dan van zodra dit hem wenselijk lijkt.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6.1. De Raad benadrukt vooreerst dat identiteit, nationaliteit en herkomst essentiële elementen uitmaken in de asielprocedure. Allereerst komt het de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.6.2. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in de onmogelijkheid te verkeren om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen en dat zulks de facto toe te schrijven is aan het feit dat verzoeker door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfsituatie of regio van herkomst en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

2.6.2.1. Zo slaagt verzoeker er vooreerst allerminst in te overtuigen dat hij geen nationaliteit heeft en dat hij desgevallend de Indiase nationaliteit niet zou kunnen verkrijgen.

Blijkens verzoekers verklaringen is hij afkomstig uit de grenszone tussen India en Bangladesh. Hij verklaart te zijn geboren in een enclave ("chitmahal") genaamd Teluk/Gotamari, Hatibandha, Lalmonirhat. Deze enclave zou binnen Bangladesh liggen maar een Indiase enclave zijn (administratief dossier, gehoor 26/03/2014, p. 4-5). Nog blijkens verzoekers verklaringen hadden zowel zijn vader als zijn moeder wél de Indiase nationaliteit, verkreeg zijn familie alle officiële documenten vanuit India, had zijn vader een rantsoenkaart waarmee hij wekelijks naar India rantsoen ging halen en had zijn vader een 'voter ID card' waarmee hij in India ging stemmen (administratief dossier, gehoor 26/03/2014, p. 5-6 en p. 17-18 en gehoor 21/08/2014, p. 11-13). Het is de Raad dan ook niet duidelijk waarom verzoeker niet over de Indiase nationaliteit zou beschikken of zou kunnen beschikken. Verzoeker beweert dat hij geen nationaliteit heeft omdat zijn familie, wanneer de grens tussen India en Bangladesh werd afgebakend in 1992-1994, ervoor zou geopteerd hebben aan de Bengaalse kant te blijven wonen omdat hun gronden daar lagen. Verzoeker beweerde aanvankelijk dat zij vanaf dat moment niet meer naar India konden gaan en dat hij daarom geen nationaliteit zou hebben (administratief dossier, gehoor 26/03/2014, p. 6 en p. 8). Verzoeker is blijkens zijn verklaringen echter geboren in 1980, dus vóór het bouwen van de grens, ogenblik waarop zijn ouders aldus nog probleemloos naar India konden gaan om verzoekers geboorte te registreren en zijn Indiase nationaliteit te verzekeren. Verzoekers bewering in dit verband dat hij 18 jaar moest zijn om de nationaliteit te verwerven, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, heeft deze leeftijdsgrens immers betrekking op het verkrijgen van identiteitsdocumenten eerder dan op het verkrijgen van de nationaliteit op zich. Hoe dan ook, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij ook na zijn achttiende nooit geprobeerd heeft om zelf de Indiase nationaliteit te verkrijgen, en dit omdat hij naar eigen zeggen niet naar de andere kant van de grens (India) kon gaan (administratief dossier, gehoor 26/03/2014, p. 8 en gehoor 21/08/2014, p. 12), bewering waaraan evenmin geloof kan worden gehecht mede gelet op zijn latere verklaring dat zijn vader tot aan zijn dood naar India kon blijven gaan (administratief dossier, gehoor 21/08/2014, p. 12-13). Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij na zijn vlucht uit zijn beweerde regio van herkomst langs India is gepasseerd, alwaar hij ruim een maand zou verbleven hebben (administratief dossier, stuk 21, verklaring DVZ, vraag 36). Ook op dat ogenblik heeft hij naar eigen zeggen de Indiase autoriteiten niet gecontacteerd met het oog op het verkrijgen van de Indiase nationaliteit (administratief dossier, gehoor 26/03/2014, p. 19). Evenmin blijkt dat hij nadien de Indiase overheid in Europa contacteerde om zijn nationaliteit of bewijsdocumenten daarvan aan te vragen. Verzoeker verbleef blijkens zijn verklaringen langere tijd in Griekenland en reisde door Italië en Frankrijk naar België. Nergens heeft hij zich de moeite getroost om de Indiase ambassade te contacteren, hoewel hij ervan uit gaat dat hem de Indiase nationaliteit toekomt. Verzoeker tracht zijn nalaten te verklaren, stellende dat zijn familie geen huis heeft in India en dat hij daarom de nationaliteit niet zou kunnen verkrijgen (administratief dossier, gehoor 26/03/2014, p. 9 en gehoor 21/08/2014, p. 12-13), uitleg welke bezwaarlijk ernstig kan worden genomen, temeer verzoeker zich hiernaar nooit ernstiger zou geïnformeerd hebben dan het aan de

mensen uit India te vragen, die hem zouden verteld hebben dat hij om deze reden de nationaliteit niet kon verkrijgen (administratief dossier, gehoor 26/03/2014, p. 8-9). Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *"India. Nationaliteitsbepaling"* van 26 september 2013) dat de Indiase nationaliteit wordt verkregen bij geboorte uit een Indiase vader of moeder. Zo blijkt bijvoorbeeld uit deze informatie dat de Indiase nationaliteitswetgeving bepaalt dat een kind dat na 10 december 1992 buiten India geboren is als Indiër wordt beschouwd wanneer één van zijn ouders – op het moment van zijn/haar geboorte – de Indiase nationaliteit heeft en mits het kind niet de nationaliteit van een ander land bezit. Deze informatie, waaruit blijkt dat de Indiase nationaliteit wordt verkregen "by descent", spreekt aldus verzoekers bewering tegen als zou hij de Indiase nationaliteit niet kunnen bekomen omdat zijn familie geen huis bezit in India. Gelet op het feit dat zijn beide ouders blijkens zijn verklaringen de Indiase nationaliteit hadden, dat zijn (intussen overleden) vader over een identiteitskaart, een Indiase rantsoenkaart en een 'voter ID card' beschikte en verzoeker eigendomsdocumenten neerlegt die hij in 2013 van de Indiase autoriteiten zou verkregen hebben, kan evenmin in alle ernst worden aangenomen dat hij zijn nationaliteit niet zou kunnen opnemen wegens gebrek aan bewijzen. In het verzoekschrift laat verzoeker in dit verband gelden als volgt: *"Dat het eigendomsdocument echter op naam van zijn vader staat. Dat INDIA daarenboven de Indische nationaliteit van de vader van verzoeker echter nooit aan de orde gesteld heeft. Dat INDIA daarenboven nooit betwist heeft dat het land dat de verzoeker en zijn familie bezit wel degelijk van hen is. Dat het heel wat anders is wat de erkenning van de nationaliteit betreft aangezien INDIA sinds de vermindering van haar grondgebied zich ontlast heeft van een deel van haar verplichtingen ten opzichte van haar staatsburgers die op dit deel van het grondgebied leven, namelijk de verplichting hem de nationaliteit te erkennen. Dat toen de verzoeker en zijn familie verkozen hebben op het grondgebied dat zij bezitten te verblijven door INDIA van het recht op de nationaliteit beroofd werden, deze achtend dat dit tussengebied van haar grondgebied niet meer deel uitmaakt."*, verweer welk evenwel bezwaarlijk kan overtuigen. Immers, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te suggereren in het verzoekschrift, werden zijn ouders na het bouwen van de grens in de jaren negentig niet van hun Indiase nationaliteit beroofd. Bovendien dient te worden herhaald dat verzoeker zelf blijkens zijn verklaringen geboren werd in 1980, dus vóór het ontstaan van de problemen, zodat niet kan worden ingezien waarom hem op dat ogenblik de Indiase nationaliteit zou zijn ontzegd.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er allerm minst in te overtuigen dat hij geen nationaliteit heeft en dat hij desgevallend de Indiase nationaliteit niet zou kunnen verkrijgen. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat, alhoewel hij zich niet uitdrukkelijk naar India begeven heeft teneinde de nationaliteit aan te vragen, hij echter bij talrijke personen inlichtingen heeft ingewonnen en dat deze eenstemmig verklaard hebben dat hij de nationaliteit niet zou kunnen bekomen omdat hij aan de verkeerde kant van de grens woonde, dat hij terecht de informatie van deze personen geloofde en dat hij zelfs niet getracht heeft een document te bekomen dat zijn nationaliteit aantoonde aangezien hij ervan overtuigd was dat hij deze niet zou kunnen bekomen, dat de situatie van de mensen die in het tussengebied tussen India en Bangladesh leven algemeen bekend is en door talrijke bronnen duidelijk omschreven wordt, dat hij gezien de bijzondere toestand in zijn streek van herkomst noch de Indiase, noch de Bengaalse nationaliteit kon bekomen en dat hem derhalve niet kan worden verweten dat hij nooit getracht heeft om een nationaliteit te bekomen – argumentatie waarmee hij blijft steken in het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen – geeft verzoeker voorts geen aanvaardbare verklaring voor zijn nalaten om de Indiase autoriteiten te contacteren teneinde de Indiase nationaliteit te kunnen opnemen. Gelet op de het belang van nationaliteit voor iemand uit de grensregio tussen India en Bangladesh, hetgeen ook blijkt uit de in voorliggend verzoekschrift aangehaalde informatie, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker alle mogelijkheden om de Indiase autoriteiten te contacteren in een poging om de Indiase nationaliteit te kunnen opnemen zou benutten en zou uitputten en dat hij geen genoeg zou nemen met de bewering van een aantal mensen uit India dat hij deze nationaliteit niet zou kunnen bekomen omdat hij aan de verkeerde kant van de grens woonde. Verzoekers gebrek aan initiatief in dit verband haalt zijn geloofwaardigheid dan ook volledig onderuit.

Zo toch enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij thans geen nationaliteit bezitten, *quod non*, dient volledigheidshalve te worden benadrukt dat uit de door verwerende partij op 17 juni 2015 overgemaakte informatie blijkt dat India en Bangladesh een overeenkomst gesloten hebben waarbij de Indo-Bengaalse enclaves worden geruimd en waardoor het mogelijk wordt voor de inwoners van de grenszones tussen beide landen om hun nationaliteit te kiezen.

2.6.2.2. Daarnaast zijn ook verzoekers verklaringen over zijn beweerd regio van herkomst allerm minst overtuigend te noemen. Doorslaggevend in dit verband is dat verzoeker als nummer van zijn chitmahal 218 opgaf (administratief dossier, gehoor 26/03/2014, p. 4 en gehoor 21/08/2014, p. 7-8). Zoals correct

wordt opgemerkt in de bestreden beslissing blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad dat de verschillende Indo-Bengaalse enclaves nummers hebben, maar blijkt nummer 218 niet te bestaan en heeft de enclave in Gotamari ook een ander nummer. In het verzoekschrift volhardt verzoeker in zijn stelling dat dit het juiste nummer is omdat iedereen het zo noemt. Hij betoogt dat het, gezien de overtuiging met welke hij deze bewering verdedigt, geen twijfel lijdt dat het nummer volgens hem juist is, dat hij in een landelijke zone van Bangladesh verbleef waar de mensen niet altijd op de hoogte zijn van de officiële benamingen en dat het Commissariaat-generaal met de plaatselijke toestand rekening moet houden om zijn relaas behoorlijk te interpreteren, *quod non*. Rekening houdend met de bijzonder territoriale indeling in verzoekers beweerde regio van herkomst en de problemen die de inwoners er ondervinden, acht de Raad het echter onaanvaardbaar dat verzoeker niet het correcte nummer van zijn chitmahal kan noemen en dat hij hieromtrent foutieve verklaringen aflegt. Dit nummer betreft immers elementaire informatie waarvan verzoeker op de hoogte had moeten zijn zo hij daadwerkelijk afkomstig is uit de door hem voorgehouden regio.

Waar verzoeker nog opwerpt dat hij de grenzen die India en Bangladesh scheiden heel precies omschreven heeft, dat hij alle faciliteiten die men er kan vinden evenals degene die ontbreken opgesomd heeft, dat hij de kleine en grote rivieren zonder enig probleem gesitueerd heeft, dat hij ook zeer precies geweest is betreffende de afstanden die de verschillende aandachtspunten van de streek scheiden, dat hij daarenboven een plan van zijn dorp met de twee kanten van de grens en de post die er staat zonder enig probleem getekend heeft en dat het Commissariaat-generaal deze precieze beweringen betreffende zijn regio van herkomst niet aan de orde stelt, vermag hij niet de beoordeling van zijn asielaanvraag in positieve zin te wijzigen daar verzoeker deze kennis via studie of op andere manieren kan hebben verworven. De Raad wijst er in dit verband nog op dat elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de bestreden beslissing dienen te worden opgenomen.

2.6.2.3. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze zijn geloofwaardigheid betreffende zijn regio van herkomst kunnen herstellen.

Wat betreft de documenten betreffende de eigendom van gronden, wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er correct op dat de vertaling die verzoeker zelf voorlegde van één van deze stukken melding maakt van een andere naam dan die hij zelf opgaf voor zijn vader. Het document heeft het namelijk over Md. Jaker Mamud Miah, terwijl verzoeker als naam van zijn vader Zaker Mahmud Joyal opgaf. Het verweer in het verzoekschrift dat het verschil tussen Jaker Mamud en Zaker Mahmud echter zeer gering is en dat in deze streek meerdere manieren kunnen bestaan om een plaats of een persoon te noemen, kan deze discrepantie niet uitklaren.

Op het "originele" belastingdocument werd de naam van verzoekers vader overduidelijk nadien opgeschreven, dus handmatig gecorrigeerd wat zeer bevreemdend is voor een officieel document en wat aldus ernstige twijfels doet rijzen bij de authenticiteit van het stuk in kwestie. De blote bewering dat dit in India een veelvoorkomende praktijk was op documenten aangaande de belasting kan deze appreciatie niet ombuigen.

Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerm minst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Dit klemmt des te meer daar de door verzoeker voorgelegde documenten hem werden opgestuurd vanuit Bangladesh en uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het in Bangladesh niet moeilijk is om, desnoods via corruptie, valse of vervalste documenten te verkrijgen.

2.6.3. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten niet toelaten enig geloof te hechten aan zijn beweerde herkomst. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde problemen die verzoeker aldaar zou hebben gekend. Dit klemmt des te meer daar verzoeker tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over diverse kernelementen van zijn asielaanvraag en de documenten die hij ter staving hiervan bijbrengt.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband correct uiteengezet als volgt: "(...) **Om te beginnen** legde u opmerkelijke en uiteenlopende verklaringen af over de Bengaalse vriend van u, die vermoord zou zijn door de Indische grenswacht, een moord waarbij u ook van medeplichtigheid beschuldigd zou zijn en die mede de aanleiding voor uw vlucht zou zijn, alsook over zijn familie. Op de vragenlijst van het CGVS had u immers verklaard dat uw vriend S.(...) heette (CGVS Vragenlijst, pt. 3.5), op het eerste gehoor op het CGVS liet u optekenen dat hij S.(...) R.(...) heette, maar sommigen hem S.(...) noemen (gehoorverslag CGVS1, p. 15; gehoorverslag CGVS2, p. 14). U legde naar eigen zeggen overlijdensdocumenten neer (dit blijken documenten voor overname van het lijk te zijn), maar deze maken merkwaardig genoeg echter melding van een andere naam. Een van deze documenten heeft het over S.(...) M.(...), 22 jaar oud, zoon van G.(...) M.(...). Het andere document heeft het over Md. S.(...), 20 jaar oud, zoon van Md. F.(...) (handmatig gecorrigeerd naar G.(...)) H.(...), verderop stelt dit document ook dat het slachtoffer Md. A.(...) A.(...) heet. Dat u twee dermate uiteenlopende 'officiële' documenten voorlegt, ondermijnt de waarde ervan al helemaal. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ook aangetast door het feit dat het CGVS een krantenartikel terugvond over dit incident, een artikel dat het echter heeft over M.(...) S.(...), 20 jaar oud, zoon van G.(...) H.(...) (blauwe map). Ook over de naam van de vader van uw vriend, die u nadien zou beschuldigd hebben medeplichtig te zijn aan de dood van zijn zoon, legde u uiteenlopende verklaringen af. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS gaf u op dat zijn vader G.(...) H.(...) heet (gehoorverslag CGVS1, p. 16), tijdens het tweede werd dat G.(...) A.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 15), wat zeer bevreemdend is. Bovendien bleek u ook de naam van de broer van uw vriend niet te kennen, wat opmerkelijk is gezien het feit dat u beweerde uw vriend reeds jarenlang te kennen, wekelijks thuis bij hem langs te zijn gegaan en zijn broer ook aan uw broer deze documenten over het overlijden zou hebben overgemaakt (gehoorverslag CGVS1, p. 16; gehoorverslag CGVS2, pp. 15-16). **Daarnaast** is het op zich ook al weinig aannemelijk dat u, die beweerde jarenlang bevriend geweest te zijn met S.(...), er net door zijn familie van werd beschuldigd medeplichtig te zijn aan zijn dood. Het CGVS heeft dan ook het vermoeden dat u zich probeert te beroepen op bestaande feiten die iemand anders zijn overkomen. (...)"

Verzoeker brengt hier tegen in als volgt: "Overwegende dat de tegenpartij ten eerste benadrukt dat de verzoeker tijdens zijn eerste verhoor verklaard heeft dat zijn vriend zich S.(...) noemde, maar dat hij nadien verklaarde dat zijn werkelijke naam S.(...) R.(...) was en dat de mensen hem S.(...) noemden.

Dat dit verschil dat de tegenpartij genoteerd heeft er duidelijk geen is.

Dat de verzoeker zich tijdens het eerste verhoor duidelijk niet vergist heeft met de naam van zijn vriend maar dat hij de naam opgegeven heeft hij gewoonlijk gebruikt.

Dat de tegenpartij ten tweede de nadruk legt op het feit dat de naam van de vader van S.(...) in de documenten die hij overgemaakt heeft niet dezelfde is, en dat dit zijn geloofwaardigheid aantast.

Dat de vorige opmerking betreffende de wisselbaarheid van de namen in deze streek in specie van toepassing moet zijn.

Dat de tegenpartij ten derde het weinig geloofwaardig acht dat de verzoeker die S.(...) al heel lang kent de naam van zijn broer niet kent en dat zij zo snel door de familie beschuldigd werd.

Dat het feit dat de verzoeker met S.(...) bevriend was geenszins bewijst dat hij de familiale details van deze laatste kende.

Dat de verzoeker, alhoewel hij meerdere malen bij zijn vriend uitgenodigd werd slechts weinig contacten met de rest van de familie had.

Dat hij om deze reden de naam van de broer van zijn vriend niet kende.

Dat de familie ook wegens deze reden niet gearzeld heeft om hem te beschuldigen toen hun zoon vermoord werd." Met dergelijk verweer, waarmee hij in wezen blijft steken in het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, slaagt verzoeker er evenwel niet in afbreuk te doen aan hoger aangehaalde pertinente en draagkrachtige overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker opgediste asielrelaas. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat het uiterst bevreemdend kan worden geacht dat de documenten voor overname van het lijk welke verzoeker ter staving van zijn asielrelaas bijbrengt hem door de broer van S. zouden zijn bezorgd (administratief dossier, gehoor 26/03/2014, p. 16 en gehoor 21/08/2014, p. 16). Zo verzoeker daadwerkelijk door de familie van S. zou worden beschuldigd medeplichtig te zijn aan diens dood, kan immers niet worden ingezien waarom de broer van S. deze documenten aan verzoeker zou bezorgen.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan door verzoeker beweerde vrees, blijkt andermaal uit het gegeven dat hij in geen van de Europese landen waar hij doorreisde asiel aanvraagde. Dergelijke houding vormt immers een contra-indicatie voor de ernst van de door verzoeker voorgehouden nood aan

internationale bescherming en kan bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker minder risico op vervolging liep nadat hij zijn land had verlaten, dat hij getracht heeft een land te bereiken in hetwelk zijn aanvraag ernstig in acht genomen zou worden omdat zijn toestand hem nauw aan het hart ligt, dat hij om deze reden naar Europa gekomen is, dat hij bij zijn aankomst in Griekenland vernomen heeft dat het om reden van het groot aantal aanvragen zeer moeilijk was in Griekenland asiel te bekomen, dat hij dus getracht heeft een land te bereiken in hetwelk zijn aanvraag in acht genomen zou worden, dat hij omwille van de talrijke controles in Griekenland anderhalf jaar nodig gehad heeft om een ander land te bereiken en dat zijn asielaanvraag om deze enige reden niet vroeger ingediend werd, hetgeen hem dus niet verweten kan worden, kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard. Een “voorlopig” gevoel van veiligheid is immers geen alibi om geen aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die verzoeker noopte zijn land van herkomst te verlaten. Verzoeker gaat er met zijn betoog overigens aan voorbij dat hij in Italië en Frankrijk evenmin asiel heeft aangevraagd, hetgeen andermaal aantoonst dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad finaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste asielrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier voor bijkomende onderzoeken terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS